

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

בפני כב' השופטת נ' אחיטוב – אב"ד

כב' השופטת מ' דיסקין

כב' השופט ר' בן-יוסף

המאשימה

מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד שרון הר-ציון

נגד

אוסר רסין ארגמן (עציר) – הובא באמצעות שב"ס
על-ידי ב"כ עו"ד טלי גוטליב

הנאשם

גזר דין

איסור פרסום

הדין בתיק זה התנהל בדלתיים סגורות. אנו מתירים את פרסום גזר הדין, למעט שמה של המתלוננת, או כל פרט אחר העלול להביא לזיהוייה.

הכרעת הדין מיום 08.07.13

בתום ניהול הוכחות הרשענו את הנאשם בביצוע עבירה של אינוס קטינה שטרם מלאו לה 16 תוך גרימת חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

נביא בקצירת האומר את העובדות, כפי שאלה נקבעו בהכרעת הדין:

ביום 20.01.12, סמוך לשעה תשע בבוקר, יצאה מ.ל. (להלן: "הקטינה" או "המתלוננת") מביתה לכיוון בית הספר. בהגיעה לפתח היציאה מהבניין נתקלה בנאשם שניגש אליה וביקש ממנה לסייע לו בהוצאת עגלת ילדים מהמקלט שבבניין (להלן: "המקלט" או "זירת האירוע"). הקטינה סירבה לבקשה, אך הנאשם לא הרפה ממנה עד שלבסוף התרצתה והסכימה להתלוות אליו.

בהגיעם לפתח המקלט, דחף הנאשם את הקטינה בכוח לתוך המקלט החשוך, הוריד ממנה את המעיל שלבשה, השכיב אותה על מזרן מעופש שהיה במקלט והפשיט אותה מגרביה ומתחתוניה. לאחר מכן, בעל הנאשם את הקטינה כשהוא מחדיר את אצבעו לנרתיקה, פעם אחר פעם, עד שהגיע לפורקן מיני.

בעוד הנאשם מבצע בה את זממו גייסה הקטינה את שארית כוחותיה וניסתה לצעוק, אך הנאשם סכר את פיה בידיו ואיים עליה לבל תוסיף לצרוח באומרו, שאם תמשיך לצעוק לעזרה, הוא ימשיך ואף יכאיב לה יותר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

כתוצאה מהמעשים המתוארים נגרמו לקטינה דימומים תת-ריריים, פצע בקרום הבתולין ופצעי שפשוף בגב ובגפיים.

נדגיש את גילה הצעיר של הקטינה שהייתה בת שמונה שנים וחמישה חודשים בלבד בעת הרלוונטית.

ראיות לעונש

עברו הפלילי של הנאשם

גיליון הרשעותיו של הנאשם מלמד, כי לחובתו 17 הרשעות קודמות במגוון רחב של עבירות, ביניהן, עבירות סמים, אלימות – חלקן חמורות, עבירות רכוש, איומים, בריחה ממשמורת חוקית, הסגת גבול וכן, עבירות תעבורה. בגין הרשעותיו ריצה הנאשם עונשי מאסר ממושכים.

לא למותר לציין, כי גם עתה מרצה הנאשם מאסר בגין עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש ואי ציות להוראות שוטר.

תסקיר נפגעת עבירה

בהתאם להוראת סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), הוגש ביום 09.07.13 תסקיר נפגעת עבירה (להלן: "התסקיר"). בפתח התסקיר ובשל האינפורמציה הרגישה המובאת בו, נתבקשנו להשתמש בסמכות המסורה לנו בסעיף 191א(א) לחוק ולא להעביר את התסקיר או חלקים ממנו לנאשם.

אשר על כן, אנו קובעים כי האמור בפרק זה יחסה ולא יובא לעיונו של הנאשם.

ומכאן לגופו של עניין.

התמונה המצטיירת מהתסקיר עצובה ומורכבת. התסקיר חושף את השפעותיה הרחבות ומרחיקות הלכת של הפגיעה – הן בהיבט הצר של המשקעים הקשים שהותיר אירוע האונס על הקטינה עצמה, והן בהיבט הרחב יותר של ההשלכות על התא המשפחתי כולו.

מנסיבות הרקע עולה, כי הקטינה, כיום כבת 10, היא בת למשפחה חרדית, ילדה חמישית מבין שישה אחים. בעת הרלוונטית לאירוע היו הוריה נשואים זה לזו והיוו תא משפחתי אחד. לאחר מעשה האונס, ובמובנים מסוימים אף בעטיו של המעשה, הם התגרשו, וכיום, האב הוא ההורה המשמורן אשר נושא ברוב עול גידול הילדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

המתלוננת מוצגת על ידי הוריה והצוות המטפל כילדה אינטליגנטית ובעלת מנת משכל גבוהה במיוחד אשר מאז אירוע האונס חוותה קשיים בלימודים וקשיים בביטוי הרגשי. קשיים אלה באים לידי ביטוי, בין היתר, בהתנהגות קוטבית של פרצי זעם מחד והסתגרות בעולם פנימי מאידך.

התמודדות הקטינה בתקופה הראשונה שלאחר הפגיעה תוארה על ידי ההורים כקשה מנשוא. לדבריהם, ניכר שינוי מהותי בהתנהגותה. היא סבלה מבעיות שינה, התקשתה להירדם והתעוררה מביעותים. כמו כן, ביטאה חשש מפני הישארות בבית ומפני ירידה בחדר המדרגות, נצמדה להוריה ודרשה ליווי לבית הספר, כל זאת בניגוד גמור להתנהלותה החופשית והמשוחררת עובר לאונס.

מן ההיבט הטיפולי, התסקיר מציג את התחושות הנוראות שמלוות את קורבן הפגיעה המינית, שהתגלו גם במקרה זה. תחושות של חוסר האונים והיעדר השליטה, אשר חדרו את מנגנוני ההגנה של הקטינה וגרמו לפגיעה רב תחומית בה. כמו כן, הוסבה תשומת הלב לתחושת האימה שחוותה שעה שהייתה כלואה בעלטה, כשהיא מבועתת ומאוימת, פיה נחסם בידו של הנאשם וגופה מחולל. מטפליה של המתלוננת מגדירים את הפגיעה שחוותה כפגיעה אנושה שנוגעת בכל תחום בחייה ולהערכתם, אין כל ספק, כי מדובר בנזק ארוך טווח, כך שלהערכתם בעתיד תזדקק לטיפול ממושך. חוות דעתם סוכמה בזו הלשון: "הנאשם גזל את נשמתה, תומתה וחילל את גופה וכל הטוב שהיה בילדה ונטע כאב והרס שיצריכו התייחסות טיפולית משמעותית בעתיד".

באשר להשפעת הפגיעה על המערכת המשפחתית נכתב, כי הפגיעה הציפה אצל האם תחושות קשות מעברה, ערערה את יכולתה להתמודד עם הסיטואציה הקשה, ובסופו של דבר, הביאה לפירוק המשפחה. גורמי הרווחה שמלווים את המשפחה רואים בהורים דמויות חיוביות החפצות בטוב ביותר עבור ילדיהם, אך חרף הרצון לשמור על התא המשפחתי, הפגיעה מוטטה אותם, כילתה את כוחותיהם והובילה לפרידה ולגירושין.

גם מקומם של ההליך המשפטי והענישה הצפויה לא נפקד מהתסקיר. בהקשר זה נכתב, כי ההורים מביעים כעס רב וסלידה מהנאשם ומבקשים להחמיר עמו את הדין. הם עוקבים אחר התהליך המשפטי ומבקשים למצוא מקור לנחמה בענישה משמעותית ובפיצוי כספי בצדה.

טיעוני הצדדים

טיעוני המאשימה

בטיעוניה לעונש עמדה התביעה על מכלול הנתונים לחומרה המייחדים את מעשה העבירה, הן בהיבט של נסיבות האירוע, עוצמת המעשים וחומרתם המופלגת, והן בהיבט של קורבן העבירה והפגיעה הקשה בה. נתונים המציבים, לדעתה, את אינוס הקטינה בראש מדרג החומרה: החל בנסיבות הרקע, ובהן, גיל הקטינה, שיטת הפיתוי והשידול החלקלקה בה נקט הנאשם כדי להוביל אותה לפתח המקלט ששימש כזירת האירוע והעובדה שמדובר במקום חשוך הוסיף לתחושת האימה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

שלה, דרך השימוש באיומים ובאלימות, שמצאה ביטוי בדחיפת הקטינה ובחסימת פיה בכוח כשניסתה לזעוק לעזרה וכלה בנזקים הכבדים שנגרמו לה ולבני משפחתה.

בעתירתה למצות את הדין עם הנאשם הפנתה התובעת לאמור בתסקיר ביחס להשלכות ארוכות הטווח של הפגיעה בקטינה, שעלולות להשפיע על כל מישורי חייה. הוא הדין לגבי הנזקים העתידיים שעוד נכוונו לה, ברמה האישית והחברתית כאחת, נזקים שעדיין לא ניתן לאומדם ולהעריכם. בהקשר זה גם הצביעה על השבר הגדול שחוותה משפחת הקטינה אשר גרם לקריסת התא המשפחתי.

עברו הפלילי המכביד של הנאשם והעובדה שלא נטל אחריות על מעשיו נוספו לשורת הנימוקים לחומרה הצריכים, לדעת התביעה, להישקל לחובתו.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה, טענה התובעת, כי הפסיקה במקרים דומים תוחמת את הענישה לטווח שבין 11 ל-17 שנים, ובמקרה דן עתירתה הינה לענישה מהרף הגבוה של המתחם. עוד הוסיפה וטענה, כי מקרה זה, שלא ניתן למצוא בו שום נסיבה לקולא – לא בנסיבות הקורבן, לא בחומרת המעשים ולא בנסיבות הנאשם – הוא המקרה הראוי והמתאים למיצוי הדין והטלת העונש המקסימאלי הקבוע בחוק, וזאת חרף החריגה הלכאורית ממתחם הענישה שנמצא בפסיקה.

מעבר להטלת עונש מאסר כבד, בקשה לגזור על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי כספי למשפחת המתלוננת.

לביסוס עמדתה העונשית הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה מתאימה.

טיעוני ההגנה

ההגנה אינה חולקת על חומרתה המופלגת של העבירה ולא על השלכותיה במקרה הקונקרטי, אלא מדגישה כי הנאשם עומד בכפירתו וגם בשלב זה חוזר וטוען לחפותו וכי לא הוא זה שפגע במתלוננת.

עמדתו הנחרצת של הנאשם הכתיבה טיעון מצומצם לעונש שעיקרו מתמקד בנסיבותיו האישיות. בהקשר זה הפנתה הסנגורית לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה אודות הנאשם, בה פורטה מסכת חייו, על נפתוליה וקשייה המרובים. בקשתה הייתה להתחשב בנתונים הסוציו אקונומיים של הנאשם, ובכלל זה, להביא בחשבון את היותו חסר מסגרת משפחתית מגיל מאוד צעיר ואת הקושי הרב בשבירת מעגל הקסמים של התמכרות לסמים וביצוע עבירות, זאת בייחוד במצבו של הנאשם, בהעדר כל מערך תומך להישען עליו.

בכל הנוגע למשמעות עברו הפלילי של הנאשם בגזירת הדין, הפנתה לכך, שזו הרשעתו הראשונה בעבירת המין וביקשה כי נתון זה יילקח בחשבון לזכותו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

טענה נוספת שהעלתה ההגנה קשורה במצבו הנפשי של הנאשם. אמנם, מחוות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה בעניינו נקבע, כי אינו סובל ממחלת נפש, אך יחד עם זאת, לטענתה, הוא נזקק לתרופות פסיכיאטריות על בסיס קבוע ואף מרצה את מאסרו הנוכחי בבידוד, לאור ניסיונות אובדניים בתוך כתלי בית הסוהר.

בהתחשב בנסיבות אלה הייתה עתירתה להשית על הנאשם עונש מתון ולא למצות עמו את דין.

הנאשם

הנאשם לא הביע חרטה ולא נטל אחריות, אלא המשיך לטעון לחפותו.

דין

סעיף 40ג' לחוק קובע כי גזירת דינו של נאשם תיעשה בשני שלבים עיקריים:

הראשון: קביעת "מתחם עונש הולם" בהתאם לאמור בסעיף 40א' לחוק.

השני: גזירת העונש הראוי בתוך המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך בחינה האם יש צורך לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

ראשית, ולפי סדרם של הדברים, נפנה לקביעת מתחם העונש ההולם.

הנתיב בו עלינו לפסוע בבואנו לקבוע את מתחם הענישה בהתאם לעקרון ההלימה, עוגן במפורש בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, הקובע לאמור:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

דומה, כי לא ניתן להגזים בחומרתן המופלגת ובפגיעתן הרעה של עבירות המין. אין ספק, שמדובר בעבירות נתעבות ומאוסות, שהן מן החמורות בחוק העונשין, ולא בכדי קבע להן המחוקק עונש כבד המבטא חומרה יתרה זו. דברים אלה מקבלים משנה תוקף כאשר עסקינן, כבענייננו, בעבירת מין מהדיוטה העליונה שבוצעה כנגד קטינה רכה בשנים. פסיקה עקבית וחד-משמעית של בית המשפט העליון נותנת ביטוי להשקפה זו, לאמור, הערך החברתי של שמירה על שלומם הגופני והנפשי של קטינים וחסרי ישע הוא ראשון במעלה, ומכאן נגזרת ענישה בכל חומרת הדין כלפי עברייני מין, בכלל, ואלה המבצעים זממם בקטינים, בפרט.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

בע"פ 4602/10, מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו) עמד ביהמ"ש על החומרה היתרה והאינהרנטית לעבירת האונס בכלל ובקטינים בפרט:

"עבירת האינוס היא מהחמורות והבזויות בספר החוקים. יש בה כדי להכאיב לגופה של אישה ולנפשה, להשפילה עד לאין שיעור, תוך החפצתה ופגיעה בכבודה כאדם, ולגרום לנזק ארוך טווח שאין לדעת האם ומתי יירפא. בית משפט זה חזר והדגיש את החומרה היתרה בעבירה זו:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדו הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה" (ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] - השופטת פרקצ'יה).

אינוס עוברת אורח על-ידי גבר זר משמש כשיקול להחמיר בענישה בעבירת האינוס, הן בשל הפגיעה הקשה בקרבן האורח והן בשל הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור הרחב.

....

וכך נאמר בבית משפט זה לעניין עבירות מין בקטינים: "כאשר מדובר בגזירת הדין בתיקי עבירות מין, אחד השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון הוא הרצון להגן על ערכים חברתיים ובראש ובראשונה שלום הגופני והנפשי של קטינים וחסרי ישע. העונש צריך לשקף את סלידתה של החברה מהמעשים ולהרתיע עבריינים פוטנציאליים אחרים" (ע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] - השופט דנציגר; ראו גם: ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 35 לפסק דינו של השופט ג'ובראן; ע"פ 10432/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 22 לפסק דינו של השופט לוי).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

מטבעם של דברים, מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ביחס ישר למידת הפגיעה בקורבן האונס, ודומה, כי בעניינינו, לית מאן דפליג, כי הפגיעה במתלוננת קשה ואנושה.

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל לתקופות ממושכות. בהקשר זה נציין את פסקי הדין הבאים:

- ע"פ 4620/10, **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו) – ביהמ"ש קיבל את ערעור התביעה על קולת העונש וגזר על נאשם שהורשע באינוס קטינה בת 6, ללא אלימות או חבלות 11 שנות מאסר.

- תפ"ח 3133-04-11 **מדינת ישראל נ' קאיקוב** (פורסם בנבו) – ביהמ"ש גזר על נאשם שהורשע באונס קטינה בת 8 במקלט, ללא שימוש באלימות, 13 שנות מאסר.

ובאשר לנסיבות ביצוע העבירה.

חומרתו היתרה של מעשה האינוס, נשוא דיוננו, גלומה, בין היתר, בנסיבות הנוראות של ביצוע העבירה. למעשה, החומרה נודעת מכל פרט ופרט במסכת האירועים ששיאה בבעילת הקטינה תוך שימוש בכוח, גרימת חבלה וקריעת קרום הבתולין שלה. ונפרט.

מן הפן של נסיבות הרקע, מצאנו שישנה משמעות ממשית לגילה של הקטינה, ילדה כבת 8 בלבד, למקום האירוע – בניין מגוריה – שאמור להוות חוף מבטחים עבורה, ולזירת האירוע החשוכה והטחובה שגם היא העצימה את הפחד והאימה שאחזו בקטינה ממילא. כמו כן, נציין את השימוש הציני והנלוז שעשה הנאשם בטרמינולוגיה הערכית המקובלת בחברה אליה משתייכת הקטינה, שימוש במילים המבטאות ערכים כגון, "חסד" ו"עזרה לזולת", וזאת בשפלות נפש ובמטרה לסדוק בקיעים בהתנגדותה האינסטינקטיבית של הילדה להתלוות אליו לפתח המקלט.

וידוגש, ביצוע העבירה בטבורה של העיר, בבניין בו מתגוררת הקטינה עצמה, מעיד כשלעצמו על תעוזת הנאשם ועל המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו.

לא זו אף זו, המעשה נעשה באלימות ברוטאלית תוך שימוש בכוח פיזי ובאיומים. הנאשם דחף בכוח את הקטינה לתוך המקלט החשוך וכאשר זעקה בכאב, בעוד הוא מטמא את גופה ומבצע בה את זממו, סכר את פיה בחזקה ואיים עליה כי אם תצעק יכאיב לה עוד יותר. הלב נכמר בניסיון לשוות מה רבה תחושת האימה, הבעתה וחוסר האונים של ילדה קטנה ומבוהלת, הנאנסת במקלט ביתה על ידי גבר זר, בעלטה מוחלטת, כשפיה נסתם בכוח ואין באפשרותה אפילו לזעוק את כאבה.

לא למותר לציין גם את השפעתם המשתקת של איומי הנאשם על הקטינה. לשם המחשה נפנה לאחרית מעשה האינוס, כאשר הנאשם השביע את הקטינה שתלך ישר לבית הספר ואיים עליה לבל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

תחשוף את שאירע, והקטינה, אחוזת חרדה, צייתה וצעדה לבדה את כל הדרך לבית הספר כשהיא בוכה ומוכתמת בדמה.

בשולי הדברים, נציין בשאט נפש את העובדה שלאחר האונס, נתן הנאשם לקטינה שטר של 20 ₪, משל קנה בפרוטות אלה זכות בגופה. בדרך מעוותת זו, ניסה הנאשם, ככל הנראה, לתת לקטינה תמריץ לשמור את שארע בסוד ובכך הוסיף חטא על פשע. שכן, מתן תשלום, כשלעצמו, לאחר תקיפה מינית הינו אקט מבזה שמעצים את תחושת ההשפלה וחוסר השליטה. והדברים נכונים ביתר שאת שעה שהקורבן אינו אלא ילדה קטנה ומפוחדת.

לאמיתו של דבר, אין בחזרה על פרטי המעשה הקשה כדי לבטא כראוי את גודל הזוועה הזועקת מכל פרט ופרט הקשור בו. אך לא יכול להיות כל ספק שהוא נמצא בקוטב הגרוע והחמור ביותר של מעשה אינוס, ולכן, עקרון ההלימה העומד ביסודו של החוק מחייב כי העונש ישקף חומרה יתרה זו.

ובכל זאת לא סגי.

המחוקק מנה במפורש את הנזקים שנגרמו כתוצאה מביצוע העבירה, ככל שנגרמו כאלה, במניין הנסיבות לחומרה הנשקלות לחובת הנאשם (ס' 40ט(א)(4)).

בענייננו, תוצאותיה ההרסניות של הפגיעה, הן ביחס לקטינה, אשר ברגע אחד השתנתה מציאות חייה מן הקצה אל הקצה, והן ביחס לתא המשפחתי שקרס והתמוטט בעקבות השבר הנורא, פורטו בהרחבה בפרק הדין בתסקיר. אנחנו מאמצים את האמור בתסקיר ומשום כך לא מצאנו טעם לחזור על הדברים.

לטעמנו, בנסיבות המפורטות יש כדי ללמד על האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם במתלוננת (ס' 40ט(א)(9)), וודאי על הנזקים שנגרמו מביצוע העבירה (סעיפים 40ט(א)(4) ו-40ט(א)(3)).

אשר על כן ובהתחשב בכלל המרכיבים הנדרשים, אנו קובעים, כי מתחם העונש ההולם לאירוע הנדון הוא בין 11 ל-17 שנות מאסר.

סוף דבר בקביעת העונש

הקלות הבלתי נסבלת של אינוס ילדה קטנה, במקלט הבניין בו היא מתגוררת, בלב ליבה של שכונת מגורים, הינה בלתי נתפסת ומצדיקה תגובה עונשית כואבת וחריפה. זכות ראשונה במעלה היא זכותם של ילדים להלך חופשיים וללא כל מורא במרחב הציבורי, וזאת מבלי שתרחף מעל ראשם עננת הסכנה מפני יצרים אפלים ודחפים מיניים סוטים. כל מי שפוגע בזכות בסיסית זו דינו מאסר ולתקופה ממושכת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 דצמבר 2013

תפ"ח 54250-02-12 מדינת ישראל נ' רסין ארגמן (עציר)

ד. 50,000 ₪ כפיצוי למתלוננת ולבני משפחתה. הפיצוי יועבר למזכירות בית המשפט על-פי הפרטים שמסרה הפרקליטות, וזאת עד יום 01.01.14.

זכות ערעור תוך 45 יום

ניתן היום, ח' טבת תשע"ד, 11 דצמבר 2013, במעמד הצדדים והנאשם.

רענן בן-יוסף, שופט

מרים דיסקין, שופטת

נורית אחיטוב, שופטת
אב"ד